

de, vi har noget imod. Det har vi aldrig haft, og det er meget nødvendigt, at vi har et stærkt politisamarbejde.

Men der er altså nogle, der ønsker, at der skal overføres kompetence til de overstatslige elementer i EU på dette område, og dér er vi altså nødt til at sige, at dér har vi vort forbehold, og der må ikke krænses nogen dele af dette forbehold. Hvis det ikke lader sig gøre, må vi jo så appellere til regeringen og dens kloge jurister om at finde ud af, hvordan vi får et arrangement, så Danmark stadig væk kan fortsætte med det internationale politisamarbejde, men uden den overstatslige overbygning.

Det blev sagt tidligere, at det blev noget rod – jeg ved ikke, hvem det var af ordførerne – i tredje søjle. Jamen det er ikke vores skyld, at det er noget rod. Det kan godt være, at det er kompliceret, men det er dog trods alt forskellige lande, som har valgt forskellige arrangementer.

Storbritannien og Irland er ikke med i Schengenaftalen, men er med i det mellemstatslige samarbejde om retlige og indre anliggender. Norge og Island er ikke med i EU, men er med i Schengenaftalen. Flere EU-lande ønsker at være med i Schengenaftalen eller er medlemmer af Schengenaftalen og vil gerne have det retlige samarbejde overført til søjle 1. Det ønsker Danmark ikke.

Der bliver altså et valg mellem 3 eller 4 forskellige ordninger. Det er ikke Danmarks skyld, at det bliver specielt kompliceret. Der er i forvejen rigeligt med komplikationer på dette område, og det er jeg temmelig sikker på vil kunne holde mange jurister beskæftigede temmelig længe om, hvordan vi udreder disse tråde, men det skal ordnes. Det er simpelt hen vores forpligtelse.

Til sidst vil jeg blot opsummere: Jeg synes, der er sket gode fremskridt i konferencen. Det ser ikke så ringe ud. Mange af de fremskridt, der er sket, er i den retning, som Danmark har påpeget lige fra starten, og det, der mangler, er jeg overbevist om, kan blive løst.

De to vigtigste punkter er først og sidst, at de danske forbehold skal respekteres. Det er den eneste chance, vi har, for at få et ja hjem ved en kommende folkeafstemning. Og så vil vi gerne have, at forhandlerne kommer hjem med en traktat, der tillader udvidelsen med de nye ansøgerlande.

Det fremsatte dagsordensforslag fra de 5 partier støtter Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg var langt hen ad vejen enig med fru Elisabeth Arnold i den tale, der blev holdt her, men jeg har altså brug for nogle præciseringer, for jeg bemærkede udtrykket, at vi nu må skabe en traktat, der er til at vokse i, og det er jeg fuldstændig enig i, for det er jo det, det drejer sig om, hvis vi skal have udvidelsen på plads. Men hvis vi bliver 25 eller 27 lande, rejser det jo spørgsmålet, om man så virkelig tror på, at en sag som fri bevægelighed for tredjelandsborgere vil kunne vedtages i enstemmighed mellem 25 eller 27 lande. Det tvivler vi altså på i Det Konservative Folkeparti, og det tvivler man vel også på i andre lande, for det er jo derfor, vi har diskussionen om, hvorvidt det efter udvidelsen så ikke er nødvendigt at have kvalificerede flertalsafgørelser i sådanne spørgsmål, og det synes vi det er indlysende at det er.

Og jeg opfatter da radikal politik sådan, at det i hvert fald indimellem er en human politik, og at ønsket om fri bevægelighed også for tredjelandsborgere, der har ret til at være i EU-landene, derfor også er et ønske, man vil forfølge. Men hvis det skal være en traktat til at vokse i, er det så ikke nødvendigt, at man også tager stilling til det spørgsmål, om man ikke nu mere eller mindre fastholder princippet om enstemmighed i al fremtid.

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, vedrører forsvarspolitikken:

Fru Arnold sagde, at De Radikale er tilhængere af det fredsbevarende arbejde osv., og så vil jeg spørge: Er man også tilhænger af alt det, som det hollandske formandskab foreslår vedrørende humanitære opgaver, redningsindsatser, fredsbevarende opgaver og kampindsatser i forbindelse med krisestyring, herunder freds-skabelse? For jeg synes, det er vigtigt lige at få præciseret, om det også er radikal politik, for hvis det er det, hilser vi det velkomment.

Elisabeth Arnold (RV):

Først om enstemmigheden:

Jeg tror, man skal se i øjnene, at uanset hvor mange medlemslande der bliver i EU, vil der altid være visse vedtagelser, som skal foretages i enstemmighed, og det vil ofte være inden for det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område. Det er der ikke nogen vej uden om, og jeg tror ikke, det kan lade sig gøre, hvis der ikke er det princip.